



คิดสักนิด...สะกิดใจ “ยา” หรือ “ยาพิษ”

พี่น้องที่รัก... สิ่งที่เรามีความเห็นว่าเป็นยาสำหรับคนที่เรารัก มันจะเป็นยาหรือยาพิษลองคิดดู
ทุกวันนี้ไม่ทราบว่ามีรถสักกี่คันกันนะครับในโลกนี้ โอ้ว....มันกว้างไป เอาแค่ที่ทุกวันนี้มี
รถยนต์ของผู้ปกครองสักกี่คัน ที่วิ่งมาผ่าน วนบริเวณหน้าวัดของเราเพื่อส่งบุตรหลานมาเรียนที่
โรงเรียนทั้งสองสามแห่งในรั้วของคำว่า “อัสสัมชัญ” กันครับ เอ...มีใครเคยลองคิดจะนับ หรือนับ
นับดูกันแล้วหรือยังครับ ก็สงสัยอยู่จะมีสักกี่คันกันนะในช่วงเวลาเร่งด่วนเช่นนี้

ทุกวันนี้ผู้คนเดินขวักไขว่ไปมามากมาย แต่ละคนต่างจะมีจุดมุ่งหมายอะไรบ้างก็ยากจะ
คาดเดาได้ บ้างก็ไปที่ทำงาน บ้างก็ไปติดต่อธุระส่วนตัว บ้างก็ไปคนเดียว บ้างไปกับเพื่อน บ้าง
ไปกับครอบครัว แต่ไม่ว่าจะมีจุดมุ่งหมายใด ไปที่ไหน ไปกับใคร แต่ทุกคนต่างก็ตัดสินใจเลือก
ไปแล้วว่าจุดมุ่งหมายนั้นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตน หรือคนที่ตนรัก

(เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จลงมาจากภูเขา ประชาชนจำนวนมากติดตามพระองค์ ทันใด
นั้น คนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ กราบลงทูลว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย
ก็ทรงรักษาข้าพเจ้าให้หายได้” พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์สัมผัสเขา ตรัสว่า “เราพอใจ จง
หายเถิด” โรคเรื้อนก็หายไปทันที (มธ 8:1-3)) พระเยซูเจ้าเองพระองค์ทรงเห็นคนโรคเรื้อน
คนนี้ มันใจว่าพระองค์เห็นว่าเป็นเรื่องที่ดีที่สุดสำหรับเขา และพระองค์ก็ทรงประทานความ
ช่วยเหลือให้กับเขา...แล้วเรื่องที่เรา กำลังเผชิญ หรือกำลังตัดสินใจอยู่ละ...เป็นสิ่งที่ดีสำหรับตัว
เราหรือบุคคลที่เรารักจริงหรือไม่???

“คุณพ่อคะ ฉันจะซื้อโทรศัพท์มือถือให้ลูก ฉันตั้งใจจะซื้อโทรศัพท์ยี่ห้อซัมซุงแต่จะเป็น
รุ่นนี้ดีไหมคะ ฉันสัญญาว่าลูกถ้าสอบได้คะแนนดี ฉันจะซื้อให้เขา” คุณแม่ท่านหนึ่งยื่นคุ
ขอความเห็นจากพระสงฆ์ท่านหนึ่ง คุณพ่อท่านนี้ได้ยินถึงกับตกใจ...เพราะโทรศัพท์มือถือรุ่นนี้
ถือไปรุ่นที่แพงมากๆ และตัวเด็กเองก็เพิ่งจะอยู่ชั้นประถมปีที่ 3 เอง

นั่งเจียบสักครูหนึ่ง พระสงฆ์ท่านนี้จึงหันไปคุยกับเด็กน้อย “ลูกที่โรงเรียนอนุญาตให้มีมือถือหรือเปล่า?” “คุณครูให้ฝากไว้ค่ะ แล้วตอนโรงเรียนเลิกครูจะคืนให้” เด็กน้อยตอบ “ถ้าลูกรออีกสักหน่อยเวลาที่ลูกโตและโรงเรียนอนุญาตให้ใช้ได้ พ่อว่าโทรศัพท์มือถือมันจะดีกว่าตอนนี้มากเลย ไว้ซื้อใช้ตอนนั้นก็ได้อ...ลูกคิดอย่างไร?” “ที่จริงหนูก็ไม่ได้ใช้ค่ะ”

คุณพ่อท่านนี้จึงหันมาคุยกับคุณแม่ของน้องคนนี้ “คุณแม่กังวลมากเกินไปหรือเปล่าครับ จะเป็นเรื่องที่ดีกว่าไหมครับถ้าเราจะฝึกลูกของเราให้รู้จักการรอคอย พ่อเข้าใจคุณแม่อยากให้ลูกได้เห็นว่าคุณแม่รักเขา และดีใจที่เขาเป็นเด็กดี ขยันเรียน สำหรับพ่อ พ่อว่า ลูกจะมีความสุขมากที่สุดที่ได้รับคำชมจากพ่อแม่ ได้รับการโอบกอดและอวยพรตน หรือปลอบโยนตน”

เรากำลังคิดอะไรอยู่กับลูกหลานของเรา คิดว่าเขาต้องการสิ่งที่เราเรียกว่าดีที่สุดในโลกไปเสียทุกครั้งหรือ เราพยายามจะสอนเขาให้เขาทำดีเพื่อได้รับรางวัลหรือ เราคิดว่านี่คือสิ่งที่ส่วนลึกในจิตใจของพวกเขา พวกเขายินดี มีความสุขใจที่แท้จริงหรือ เขาจะมีความสุขที่สุดที่ได้รับการปลุกฝัง ได้รับการดูแลแนะนำแนวทางชีวิตแบบนี้หรือ เขาน่าจะมีความสุขที่ได้รับเวลา และไถ่ถอนจากพ่อแม่ผู้เป็นที่รักของเขามีใช่หรือ

ควรมิใช่หรือ ที่เราจะสอนเขาให้เขาได้รู้คุณค่าของสิ่งของอันเป็นพระพรของพระ ควรมิใช่หรือที่จะสอนคุณค่าที่สูงกว่าให้กับพวกเขา นั่นก็คือสอนและแสดงให้เขาเห็นว่า “เวลาและไถ่ถอนจากความรักของพ่อแม่” มีค่ามากกว่าสิ่งใด มีค่ามากกว่าสิ่งที่เรานำมาล่อตาล่อใจเขา แต่ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการที่สุด

จากให้เหมือนที่พระเยซู พระอาจารย์ของเราทรงให้ คือ ให้ “ยา” มิใช่ “ยาพิษ”

โดย...นกขุนทอง